

Datum van
inontvangstneming

:

02/07/2018

Zaak C-347/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 mei 2018

Verwijzende rechter:

Tribunale di Milano (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 mei 2018

Verzoekende partij:

████████████████████

Verwerende partij:

████████████████████

DE TRIBUNALE DI MILANO (rechter in eerste aanleg Milaan, Italië)

DERDE CIVIELE KAMER

Enkelvoudige kamer, [OMISSIS]

NEEMT

in de procedure inzake afgifte van het in artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012 bedoelde certificaat, aanhangig gemaakt door

████████████████████ [OMISSIS]

tegen

████████████████████

HET VOLGENDE IN OVERWEGING

1. Voorwerp van het hoofdgeding en relevante feiten.

Bij verzoekschrift, ingediend op 3 november 2015, heeft [REDACTED] de Tribunale di Milano [rechter in eerste aanleg Milaan (Italië), de stad waar zich zijn kantoor bevindt) verzocht om de afgifte van een betalingsbevel tegen [REDACTED] [REDACTED] (wonende te Hamburg) voor de aan verzoeker verschuldigde bedragen ter vergoeding van verzoekers beroepswerkzaamheden in het kader van een procedure waarin het eigenhandig geschreven testament van de vader van de debitrice wordt aangevochten.

De Tribunale di Milano heeft op 26 oktober 2015 een betalingsbevel voor het bedrag van 53 297,68 EUR, te vermeerderen met rente en kosten, afgegeven, zonder zich daarbij uit te spreken over de bevoegdheid van het aangezochte gerecht. Aangezien [REDACTED] niet in verweer is gekomen tegen het betalingsbevel, heeft [REDACTED] verzocht om afgifte van het certificaat als bedoeld in artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012.

Uit een door de verwijzende rechter ambtshalve verrichte snelle opzoeking op internet is gebleken dat de aanvrager van het certificaat activiteiten richt op de lidstaat van de consument [artikel 17, lid 1, onder c), van verordening (EU) nr. 1215/2012]. Uit de website van [REDACTED] blijkt namelijk het volgende: *i*) na eerder samengewerkt te hebben met het advocatenkantoor [REDACTED] in München, Beieren [**Or.2**] oefent verzoeker zijn praktijk uit bij het kantoor [REDACTED] Rechtsanwälte; *ii*) [REDACTED] correspondeert in het Italiaans, Duits, Engels en Spaans; *iii*) de website vermeldt telefoonnummers in München, Rosenheim en Berlijn; ten slotte zijn op dezelfde website de Italiaanse en de Duitse vlag afgebeeld.

Aangezien de verwijzende rechter van oordeel is dat de relatie tussen [REDACTED] en [REDACTED] als een consumentenrelatie moet worden aangemerkt en dat het betalingsbevel nr. [OMISSIS] van deze Tribunale, gelet op de ambtshalve verkregen gegevens, is afgegeven in strijd met artikel 17, lid 1, onder c), van verordening (EU) nr. 1215/2012, heeft deze rechter aan de aanvrager van het certificaat de volgende vragen voorgelegd: a) mogen, rekening houdend met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, ambtshalve onderzoeksbevoegdheden worden uitgeoefend om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 17 van verordening (EU) nr. 1215/2012 is voldaan?; b) kan het gerecht dat is aangezocht om het in artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012 genoemde certificaat af te geven, gelet op de (uit hoofde van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op de rechter rustende) verplichting ambtshalve bevoegdheden uit te oefenen om het bestaande (ook processuele) onevenwicht tussen een beoefenaar van een vrij beroep en een consument te verhelpen, dergelijke afgifte weigeren op grond dat de met het oog op de bescherming van de consument geldende bevoegdheidsregels voor grensoverschrijdende geschillenbeslechting zijn geschonden?

■■■■■

Als antwoord op voormelde vragen heeft ■■■■■ alleen duidelijk gemaakt dat hij pas sedert zes maanden met het advocatenkantoor Barba samenwerkte en dat de door hem in het kader van zijn advocatenpraktijk verrichte activiteiten in de periode waarin hij mevrouw ■■■■■ bijstond, niet „gericht” waren op Duitsland.

Als reactie op het verzoek om bewijsstukken over te leggen die aantoonen bij welke advocatenkantoren hij zijn praktijk had uitgeoefend in de periode waarin hij mevrouw ■■■■■ bijstond, heeft ■■■■■ documenten overgelegd waaruit evenwel blijkt dat de door hem in het kader van zijn advocatenpraktijk verrichte activiteiten gericht waren op de lidstaat van de woonplaats van de consument. [OMISSIS] [gedetailleerde beschrijving van de overgelegde stukken]. Door dezelfde stukken wordt bovendien bevestigd dat, op het [Or.3] moment waarop de relatie tussen de verzoeker in casu en de debitrice tot stand kwam, mevrouw ■■■■■ in Duitsland woonde; mevrouw ■■■■■ vermeldt in de correspondentie namelijk steeds haar adres in Hamburg en uit die correspondentie blijkt overigens dat is overgelegd, een in het Duits opgestelde medische verklaring betreffende de emotionele bezwaren van ■■■■■ om een zitting bij de Tribunale di Roma (rechter in eerste aanleg Rome, Italië) bij te wonen, waarop ook haar broers aanwezig moesten zijn.

2. De voor de prejudiciële vraag relevante bepalingen van verordening (EU) nr. 1215/2012.

Sinds het Verdrag van Brussel van 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, is de bevoegdheid inzake consumentenovereenkomsten (net zoals dat het geval is voor verzekerings- en arbeidsovereenkomsten) geregeld op een wijze die moet zorgen voor een passende bescherming van de zwakkere en ten opzichte van de beroepsmatige wederpartij juridische minder ervaren contractpartij (in die zin, onder andere, arrest van het Hof van Justitie van 20 januari 2005, ■■■■■, C-464/01, EU:C:2005:32). Een soortgelijke doelstelling wordt nagestreefd met de vaststelling van bevoegdheidsregels die niet alleen specifiek, maar ook uitputtend zijn (in die zin – met betrekking tot een geschil inzake een arbeidsovereenkomst –, arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2015, C-47/14, ■■■■■ *Exploitatie BV*, EU:C:2015:574).

In die zin heeft de Europese wetgever uitzonderingsbepalingen in het leven geroepen die in gevallen waarin het beroep door de zwakkere contractpartij wordt ingesteld, moeten voorzien in een afwijking op het in artikel 4 van verordening (EU) nr. 1215/2012 geregelde algemene bevoegdheidsgrond en de in artikel 7, punt 1, geregelde bijzondere bevoegdheidsgrond ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst. Hetzelfde beschermingsdoel vormt, in het kader van de regeling waarin genoemde verordening voorziet, ook de grondslag van artikel 18, lid 2 („*De rechtsvordering die tegen de consument wordt ingesteld door de wederpartij bij de overeenkomst kan slechts worden gebracht voor de*

gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan de consument woonplaats heeft”), waarvan (net zoals van de overige bepalingen van afdeling 4 van hoofdstuk II van de verordening) slechts kan worden afgeweken wanneer voldaan is aan de strikte voorwaarden van het daaropvolgende artikel 19, alsmede aan artikel 26, lid 2 („In aangelegenheden als bedoeld in afdelingen 3, 4 of 5, waarin de polishouder, de verzekerde, een begunstigde van een verzekeringsovereenkomst, de benadeelde partij, de consument of de werknemer verweerder is, vergewist het gerecht zich ervan, alvorens bevoegdheid op grond van lid 1 te aanvaarden, dat de verweerder op de hoogte is gebracht van zijn recht de bevoegdheid van het gerecht te betwisten en van de gevolgen van verschijnen of niet- verschijnen”) en aan artikel 31, lid 4 („De leden 2 en 3 zijn niet van toepassing op aangelegenheden als bedoeld in de afdelingen 3, 4 of 5, indien een polishouder, een verzekerde, een begunstigde van de verzekeringsovereenkomst, een benadeelde partij, een consument of een werknemer de eiser is en de overeenkomst niet geldig is krachtens deze afdelingen”).

[Or.4]

Het toepassingsgebied van afdeling 4 van hoofdstuk II wordt in artikel 17, lid 1, onder c), van verordening (EU) nr. 1215/2012 gepreciseerd als volgt: *„Voor overeenkomsten gesloten door een persoon, de consument, voor een gebruik dat als niet bedrijfs- of beroepsmatig kan worden beschouwd, wordt de bevoegdheid geregeld door deze afdeling, onverminderd artikel 6 en artikel 5, punt 7, wanneer: [...] c) in alle andere gevallen, de overeenkomst is gesloten met een persoon die commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit in de lidstaat waar de consument woonplaats heeft, of dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richt op die lidstaat, of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, en de overeenkomst onder die activiteiten valt”.*

Artikel 37, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 bepaalt: *„Een partij die in een lidstaat een in een andere lidstaat gegeven beslissing wenst in te roepen, legt de volgende stukken over: a) een afschrift van de beslissing dat aan de voorwaarden voldoet om de echtheid ervan te kunnen vaststellen; en b) het krachtens artikel 53 afgegeven certificaat”.*

Het laatstgenoemde artikel luidt als volgt: *„Het gerecht van oorsprong geeft op verzoek van een belanghebbende partij het certificaat af en gebruikt daarvoor het formulier in bijlage I”.*

Ten slotte bepaalt artikel 45 van de Brussel I bis-verordening (die de grondrechten eerbiedigt en de beginselen in acht neemt die in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn erkend - zoals in overweging 38 expliciet is bepaald) het volgende: *„De erkenning van een beslissing wordt op verzoek van een belanghebbende partij geweigerd indien: [...] e) de beslissing in strijd is met: i) afdelingen 3, 4 of 5 van hoofdstuk II, in het geval dat de verweerder in de zaak de polishouder, de verzekerde, een begunstigde van de verzekeringsovereenkomst, de benadeelde partij, de consument of de werknemer is”.*

3. Het certificaat als bedoeld in artikel 53 van de regeling van verordening (EU) nr. 1215/2012.

Ter uitvoering van artikel 81 VWEU en om een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht tot stand te brengen (artikel 67, lid 1, VWEU), voorziet verordening (EU) nr. 1215/2012 in een vereenvoudigde regeling van de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen en de tenuitvoerlegging daarvan. In tegenstelling tot verordening (EG) nr. 44/2001 kent deze regeling geen enkele vorm van exequatur meer en is zij, net zoals de Brussel I-verordening en daarvoor reeds het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, gebaseerd op het wederzijdse vertrouwen tussen de lidstaten en de justitiële autoriteiten (in deze zin, onder andere, overweging 26 van de Brussel I bis-verordening [**Or.5**], overweging 16 van verordening (EG) nr. 44/2001, alsmede arresten van het Hof van Justitie van 9 december 2003, ██████████, C-116/02, EU:C:2003:657, en 27 april 2004, ██████████, C-159/02, EU:C: 2004:228).

Het vlotte verkeer van beslissingen in een gemeenschappelijke justitiële ruimte (dat een gevolg van het beginsel van wederzijds vertrouwen is en het doel van het gehele stelsel van justitiële samenwerking in burgerlijke zaken vormt) wordt ook nagestreefd door gebruik te maken van eenvormige certificaten die het bestaan, de uitvoerbaarheid in de staat van herkomst en de inhoud van de beslissing moeten waarmerken (zie in die zin punt 31 van de conclusies van het Voorzitterschap van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, Bulletin EG, 10/I-1999).

Zoals het Hof van Justitie herhaaldelijk heeft bevestigd [zie laatstelijk arrest van het Hof van Justitie van 16 juni 2016, ██████████ ██████████ ██████████, C-511/14, EU:C:2016:44, dat evenwel betrekking had op het in artikel 9 van verordening (EG) nr. 805/2004 geregelde bewijs van waarmerking], is de afgifte van een bewijs ter waarmerking van een rechterlijke beslissing een rechtsprekende activiteit aangezien zij uit functioneel oogpunt geen van de vroegere gerechtelijke procedure gescheiden procedure is maar het sluitstuk vormt van die gerechtelijke procedure dat noodzakelijk is om de doeltreffendheid van de beslissing in de Europese justitiële ruimte te verzekeren doordat de schuldeiser hierdoor in staat wordt gesteld zijn schuldvordering in te vorderen in een andere lidstaat dan die waarin de beslissing is gegeven.

Onder de regeling van verordening (EG) nr. 44/2001 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de functie van het certificaat erin bestaat, in een eerste fase van de procedure de uitvoerbaarverklaring van de in de lidstaat van herkomst gegeven beslissing te vergemakkelijken, zodat deze – zoals in overweging 17 van de Brussel I-verordening is bepaald – nagenoeg automatisch wordt verleend (arrest van het Hof van Justitie van 6 september 2012, Trade Agency Ltd, C-619/10, EU:C:2012:531).

Uit de regeling van de Brussel I bis-verordening [die geen bepalingen meer bevat die overeenstemmen met het bepaalde in de artikelen 38 tot en met 48 van verordening (EG) nr. 44/2001] blijkt dat het belang van dit bewijs van waarmerking is toegenomen.

Anders dan onder de regeling van verordening (EG) nr. 44/2011 (waarvan artikel 55 gevallen vermeldde waarin de tenuitvoerlegging in een andere lidstaat dan die van herkomst kon plaatsvinden zonder dat tevoren het certificaat was afgegeven, hoewel dit in het algemeen op grond van artikel 54 vereist was) bepaalt verordening (EU) nr. 1215/2012 namelijk dat de tenuitvoerlegging in de aangezochte staat slechts mogelijk is mits het in artikel 53 bedoelde certificaat is afgegeven. Dit blijkt niet alleen uit het reeds aangehaalde artikel 37, lid 1, maar ook uit de bewoordingen van artikel 42 van verordening (EU) nr. 1215/2012, dat luidt als volgt: *„Met het oog op de tenuitvoerlegging in een lidstaat van een in een andere lidstaat gegeven beslissing, verstrekt de verzoeker aan de voor de tenuitvoerlegging bevoegde autoriteit: a) een afschrift van de beslissing dat aan de voorwaarden voldoet om de echtheid ervan te kunnen vaststellen, en b) [Or.6] het in overeenstemming met artikel 53 afgegeven certificaat, waaruit blijkt dat de beslissing uitvoerbaar is en dat een uittreksel van de beslissing bevat, alsook, in voorkomende geval, relevante informatie over de invorderbare kosten van de procedure en de berekening van rente”*.

Naast het vereenvoudigen van het verkeer van rechterlijke beslissingen in de Europese justitiële ruimte, heeft het certificaat van artikel 53 ook tot doel de debiteur te informeren.

Dit blijkt uit overweging 32 [OMISSIS] [tekst van artikel 43] en uit artikel 43 van verordening (EU) nr. 1215/2012 (*„Indien wordt verzocht om tenuitvoerlegging van een beslissing die in een andere lidstaat is gegeven, moet het krachtens artikel 53 afgegeven certificaat, voorafgaand aan de eerste uitvoeringsmaatregel, worden betekend aan de persoon jegens wie om de tenuitvoerlegging wordt verzocht. Het certificaat wordt vergezeld van de beslissing, indien de betekening aan die persoon nog niet heeft plaatsgevonden”*).

4. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals uitgelegd door het Hof op het gebied van de consumentenbescherming.

De doelstellingen van de justitiële samenwerking in burgerlijke zaken moeten worden nagestreefd met eerbiediging van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat volgens artikel 6, lid 1, VEU dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.

In dezelfde overweging 38 van verordening (EU) nr. 1215/2012 wordt trouwens uitdrukkelijk bepaald: *„Deze verordening eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn erkend, met name het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht zoals gewaarborgd in artikel 47 van het Handvest”*.

■

Bij zijn onderzoek van de verenigbaarheid van nationale procesregels met de Europese regels inzake consumentenbescherming heeft het Hof, in het licht van artikel 47 van het Handvest, herhaaldelijk vastgesteld dat het stelsel van consumentenbescherming berust op de gedachte dat de niet-beroepsmatige contractpartij „*zich tegenover de handelaar in een zwakke onderhandelingspositie bevindt en over minder informatie dan deze laatste beschikt*” (arrest van het Hof van Justitie van 14 juni 2012, *Banco Español de Crédito SA*, C-618/10, EU:C:2012:349). De uit een dergelijke positie voortvloeiende situatie van ongelijkheid tussen een consument en een handelaar kan „*enkel worden opgeheven door een positief ingrijpen [Or.7] buiten de partijen bij de overeenkomst om*” (onder andere arresten van het Hof van Justitie van 14 juni 2012, *Banco Espanol de Crédito SA*, C-618/10, EU:C:2012:349; 6 oktober 2009, *Asturcom Telecomunicaciones SL*, C-40/08, EU:C:2009:615; 26 oktober 2006, *Mostaza Claro*, C-168/05, EU:C:2006:675, en 27 juni 2000, *Océano Grupo Editorial SA*, in de gevoegde zaken C-240/98 en C-244/98, EU:C:2000:346) en in het bijzonder door een gerecht. Het Hof heeft steeds duidelijk gesteld dat de noodzaak om de door de bepalingen van richtlijn 93/13/EEG beoogde nuttige werking te waarborgen, voor een gerecht – ook in een *niet-contradictoire* procedure (zoals bij de eerste van de hierna genoemde beslissingen) – „*de verplichting*” meebrengt „*om ambtshalve te onderzoeken*” of het betrokken beding oneerlijk is, „*zodra hij over de daartoe noodzakelijke gegevens, feitelijk en rechtens, beschikt*” (arresten van het Hof van Justitie van 14 juni 2012, *Banco Espanol de Crédito SA*, C-618/10, EU:C:2012:349, en 4 juni 2009, *Pannon GSM Zrt*, C-243/08, EU:C:2009:350).

Met betrekking tot de wijze van verkrijging van de gegevens, feitelijk en rechtens, die relevant zijn om te beoordelen of de regeling ter bescherming van de consument van toepassing is, heeft het Hof te Luxemburg verklaard: „*De nationale rechter is verplicht om ambtshalve maatregelen van instructie te nemen teneinde te kunnen vaststellen of een in een overeenkomst tussen een verkoper en een consument opgenomen exclusief territoriaal forumkeuzebeding dat het voorwerp vormt van het aan hem voorgelegde geding, binnen de werkingssfeer van richtlijn 93/13 valt, en zo ja, ambtshalve te toetsen of een dergelijk beding eventueel oneerlijk is*” (arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2010, *VB Pénzügyi Lízing Zrt.*, C-137/08, EU:C:2010:659). In diezelfde zin (maar dan in het kader van het gelijkwaardigheidsbeginsel, dat een uitvloeisel van het beginsel van de procedurele autonomie van de lidstaten is) heeft het Hof, in een zaak waarin het werd verzocht om uitspraak te doen over de verenigbaarheid van nationale wetgeving met richtlijn 199/44/EG, geoordeeld dat „*de nationale rechter bij wie een geding aanhangig is over een overeenkomst die binnen de werkingssfeer van die richtlijn kan vallen, wanneer hij over de daartoe noodzakelijke gegevens, feitelijk en rechtens, beschikt of daarover op eenvoudig verzoek om verduidelijkingen kan beschikken, verplicht is om na te gaan of de koper als consument in de zin van die richtlijn kan worden aangemerkt, ook al heeft de koper zich niet op die hoedanigheid beroepen*” (arrest van het Hof van Justitie van 4 juni 2015, ■ C-497/13, EU:C:2015:357).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat het Hof herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de mogelijkheid voor de rechter bestaat (wat per geval moet worden onderzocht maar altijd in het licht van het beginsel van de autonomie van het nationale procesrecht) om, zelfs indien een in kracht van gewijsde gegane beslissing is genomen, in te grijpen teneinde het onevenwicht in de consumentenrelatie te verhelpen (arresten van het Hof van Justitie van 26 januari 2017, *Banco Primus SA*, C-[Or.8] 421/14, EU:C:2017:60; 18 februari 2016, *Finanmadrid EFC SA*, C-49/14, EU:C:2016:98 , en 6 oktober 2009, *Asturcom Telecomunicaciones SL*, C-40/08, EU:C:2009:615).

Volgens de verwijzende rechter kan op basis van laatstgenoemde beslissingen worden aangenomen dat de bevoegdheid/de verplichting om ambtshalve vast te tellen of sprake is van schending van de Europese regeling ter bescherming van de consument, niet teniet wordt gedaan door het beginsel van de „eigen verantwoordelijkheid” van de zwakkere contractspartij (dat wil zeggen, door de verplichting voor de consument om schending van de Unieregelgeving rechtstreeks te betwisten), en ook niet doordat de rechter, die eerder uitspraak heeft gedaan over de tussen een handelaar en een consument gesloten overeenkomst, verzuimd heeft om de schending ambtshalve vast te stellen (het is namelijk zo dat de omstandigheid dat de rechter in eerste aanleg heeft verzuimd om de schending van de Europese regelgeving ambtshalve vast te stellen, niet eraan in de weg staat dat de rechter die daarna is aangezocht om over dezelfde consumentenrelatie uitspraak te doen, – ook in het kader van de tenuitvoerlegging – een vergelijkbare vaststelling doet). Integendeel, telkens wanneer niet uitdrukkelijk door de nationale rechter is getoetst of de Europese regelgeving ter bescherming van de consument in acht is genomen (arrest van het Hof van Justitie van 26 januari 2017, *Banco Primus SA*, C-421/14, EU:C:2017:60), zal de rechter die daarna – ongeacht de fase en de aanleg waarin het geding zich bevindt –, wordt aangezocht om over de consumentenrelatie uitspraak te doen, maatregelen moeten nemen om de consument in kennis te stellen van de vastgestelde schending en te informeren over de mogelijke rechtsmiddelen; dit moet gebeuren met inachtneming van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in elk geval in de wetenschap dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte tegen andere belangen van algemene aard moet worden afgewogen.

5. Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing.

De verwijzende rechter koestert twijfels over de bevoegdheden van het gerecht dat is aangezocht om het in artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012 bedoelde certificaat af te geven in het geval dat een beslissing (waartegen volgens de procesregels van de staat van herkomst geen rechtsmiddel meer openstaat) in strijd met de bepalingen van afdeling 4 van hoofdstuk II van de Brussel [I] bis-verordening is gegeven.

■■■■■

De verwijzende rechter vraagt zich met name af of het beknopte artikel 53 van de verordening van het gerecht dat is aangezocht om het certificaat af te geven, verlangt dat het de in de staat van herkomst gegeven beslissing slaafs overneemt in het certificaat (binnen de in bijlage I bepaalde inhoudelijke grenzen), of biedt het de mogelijkheid om ambtshalve bevoegdheden uit te oefenen die tot doel hebben, de consument (jegens wie een beslissing moet worden uitgevoerd die in een andere staat dan de staat van herkomst is gegeven) door middel van snel uitgevoerde werkzaamheden ervan in kennis te stellen dat de in artikel 17 e.v. vervatte regeling is geschonden, en dus over de mogelijkheid om de erkenning uit hoofde van artikel 45, lid 1, onder e), van verordening (EU) nr. 1215/2012 aan te vechten.

[Or.9]

6. Standpunt van de verwijzende rechter.

Volgens de verwijzende rechter is het door de beknopte formulering van artikel 53 van de Brussel I bis-verordening niet mogelijk om de bevoegdheden van het gerecht waarbij het verzoek om afgifte van het in bijlage I bij dezelfde verordening bedoelde certificaat is ingediend, rechtstreeks te bepalen.

In het licht van laatstgenoemde bepaling en artikel 42 van dezelfde verordening (waarin met name is bepaald dat uit het certificaat blijkt dat „*de beslissing uitvoerbaar is*”), in onderling verband beschouwd, mag worden aangenomen dat het gerecht dat is aangezocht om het certificaat af te geven, geen discretionaire bevoegdheid heeft en uitsluitend de inhoud van de beslissing – automatisch – moet overnemen in het in bijlage I bij de verordening vermelde standaardformulier, met als enig doel te waarmerken dat „*de beslissing uitvoerbaar is*” in de staat van herkomst.

Een dergelijke conclusie, die in overeenstemming is met het doel van de Brussel I bis-verordening erin bestaande een snelle en efficiënte tenuitvoerlegging te verzekeren van de beslissingen waarvan het verkeer op deze verordening is gebaseerd, zou echter afbreuk kunnen doen aan artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zoals door het Hof van Justitie met name op het gebied van consumentenzaken werd uitgelegd.

Het automatisch overnemen van de beslissing op [het formulier] in de bijlage staat namelijk in de weg aan het positieve en compenserende ingrijpen, wat – zoals hiervoor is uiteengezet – volgens de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie aan de nationale rechter staat.

Een dergelijk compenserend ingrijpen kan uiteraard niet onbegrensd zijn. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het immers zo dat „*de grondrechten geen absolute rechten zijn, maar beperkingen kunnen bevatten, op voorwaarde dat die laatste daadwerkelijk beantwoorden aan doelstellingen van algemeen belang die door de betrokken maatregelen worden nagestreefd en niet, gelet op*

het nagestreefde doel, een kennelijke en buitensporige inbreuk op de aldus gewaarborgde rechten vormen” (arrest van het Hof van Justitie van 6 september 2012, Trade Agency Ltd, C-619/10, EU:C:2012:531, dat in overeenstemming is met, onder andere, het arrest van het Hof van 18 maart 2010, ██████████, C-317/08, EU:C:2010:146). Wanneer de bevoegde rechterlijke instantie in de zin van artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2015 evenwel ambtshalve bevoegdheden uitoefent om de consument te informeren over de mogelijkheid om het rechtsmiddel van artikel 45 van de Brussel I bis-verordening aan te wenden, wordt volgens de verwijzende rechter het gewenste evenwicht tussen het door voormelde verordening beoogde snelle verkeer van de beslissingen en de effectieve bescherming van de consument (die, wat voor de hand ligt, bij grensoverschrijdende geschillen zich in een nog zwakkere positie bevindt door de bijzonder grote complexiteit van deze geschillen en **[Or.10]** doordat het voor hem moeilijker is om op adequate wijze verweer te voeren in een andere lidstaat dan die waar hij zijn woonplaats heeft, wellicht zelfs in geschillen met geringe economische waarde) bereikt.

Volgens de verwijzende rechter is een dergelijke ambtshalve uitoefening van bevoegdheden niet bedoeld om de beslissing van de rechter van de staat van herkomst opnieuw te onderzoeken of om het verkeer ervan lam te leggen (de afgifte van het certificaat moet namelijk toch worden beschouwd als een verplichting). Gelet op de informerende functie die het certificaat – ook in het licht van overweging 32 en artikel 43 van verordening (EU) nr. 1215/2012 – heeft, zou de uitoefening van deze bevoegdheden het veeleer mogelijk maken dat de consument effectief geïnformeerd wordt over de mogelijkheid om het rechtsmiddel aan te wenden waarin artikel 45, lid 1, onder e), voorziet, en aldus ervoor zorgen dat de consument (nog altijd uit vrije wil) zelf kan beslissen of hij al dan niet een verzoek tot weigering van de erkenning indient; daarbij kan uitsluitend op basis van de informatie die verstrekt is door het gerecht waarbij het verzoek om afgifte van het certificaat is ingediend, met zekerheid worden aangenomen dat die eigen beslissing met volle kennis van zaken is genomen.

Volgens de verwijzende rechter zouden de gevolgen van een dergelijk rechterlijk ingrijpen op het snelle en efficiënte verkeer van de beslissingen overigens zeer gering zijn aangezien de werkzaamheden ter uitoefening van ambtshalve bevoegdheden welke de vaststelling van schending van de in afdeling 4 van hoofdstuk II van Brussel I bis-verordening vervatte bepalingen beogen, doorgaans zeer weinig tijd in beslag nemen.

De verwijzende rechter is van oordeel dat een andere conclusie in een geval als het onderhavige een rechterlijk ingrijpen om het evenwicht te herstellen, in alle opzichten zou uitsluiten, met als gevolg dat aan de consument de (rechtstreeks uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voortvloeiende) bescherming wordt ontzegd die, zoals reeds is opgemerkt, bij grensoverschrijdende geschillen nog meer noodzakelijk lijkt te zijn.

■

Het is namelijk zo dat schending van artikel 18, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 niet meer ambtshalve door de rechter van de staat van herkomst kan worden opgeworpen omdat de rechterlijke beslissing bij gebreke van bezwaar tegen het betalingsbevel reeds definitief is geworden.

Anderzijds doet artikel 45 van de Brussel I bis-verordening de weigering van de erkenning van een beslissing afhangen van een „verzoek van een belanghebbende partij”, waardoor de rechter van de staat van tenuitvoerlegging (voor wie het overigens – naar alle waarschijnlijkheid – moeilijker zou zijn om schending van de aan de orde zijnde bepalingen vast te stellen en wiens ingrijpen hoe dan ook na de afgifte van het certificaat zou plaatsvinden) de mogelijkheid wordt ontnomen om ambtshalve bevoegdheden uit te oefenen die ertoe strekken de consument in kennis te stellen van de strijdigheid van de in de staat van herkomst gegeven beslissing met de bepalingen van afdeling 4 van hoofdstuk II van de verordening en van de mogelijke rechtsmiddelen; dit is het geval zolang de rechter van de staat van [Or.11] tenuitvoerlegging het niet nodig acht om het Hof van Justitie een vraag over de geldigheid van laatstgenoemde bepaling voor te leggen.

OM DEZE REDENEN

beslist de Tribunale als volgt:

1) verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moeten artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012 en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat het gerecht van oorsprong dat is aangezocht om het in artikel 53 van verordening (EU) nr. 1215/2012 bedoelde certificaat betreffende een definitief geworden beslissing af te geven, ambtshalve bevoegdheden kan uitoefenen die beogen na te gaan of sprake is van schending van de bepalingen van afdeling 4 van hoofdstuk II van de Brussel I bis-verordening, teneinde de consument te informeren over een eventueel vastgestelde schending en hem in staat te stellen met kennis van zaken de mogelijkheid te overwegen om gebruik te maken van het rechtsmiddel waarin artikel 45 van deze verordening voorziet?”;

2) draagt aan de griffie op om deze beslissing toe te sturen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie [OMISSIS] [procedure]

3) de behandeling van de zaak op te schorten;

4) [OMISSIS] [procedure]

Milaan, 14 mei 2018.

De rechter

[OMISSIS]

[handtekening]